

A Fővárosi Ítéltábla a Réti, Antall és Társai Ügyvédi Iroda (....., ügyintéző: dr. Réti László ügyvéd) által képviselt **felperes neve** (....) kérelmezőnek a Schmidt Ügyvédi Iroda (....., ügyintéző: dr. Schmidt Zsuzsanna ügyvéd) és Benkőné Csillag Lucia szabadalmi ügyvivő (....) által képviselt **alperes neve**. (....) ellenérdekű fél ellen a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala védjegyet lajstromozó határozatának megváltoztatása iránt indított ügyében a Fővárosi Törvényszék 2016. november 2. napján kelt, 3.Pk...../2016/13. számú végzése ellen az ellenérdekű fél 14. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

v é g z é s t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Kötelezi az ellenérdekű felet, hogy a kérelmezőnek 15 napon belül fizessen meg 100.000 (Százezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú eljárási költséget.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az ellenérdekű fél a Nizzai Megállapodás 17. osztályába sorolt tömítő és szigetelőanyagok, tömítőszalagok és rugalmas csövek, hőlégbewezetők nyílászárókhoz áruk tekintetében védjegyoltalmat kért az „AERO Plus” szókapcsolatot magában foglaló ábrás megjelölésre, amiben a feketével körvonalazott fehér betűk fehér háttéren szerepelnek úgy, hogy előttük stilizált hullámábrázolás látható és mindez fekete keretbe van foglalva. A kérelmező felszólalással élt, ebben a lajstromozás akadályaként hivatkozott a 11. osztályban a szellőztető berendezések és készülékek épületekhez; légszűrő és légkondicionáló berendezések; légelszívók; légáramlás-szabályozók áruk tekintetében oltalmat biztosító lajstromszámú közösségi ábrás védjegyére, ami a fekete betűkkel írt „ARECO” szóból és előtte két egymás felé hajló kék csíkból áll. A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala (a továbbiakban: Hivatal) M...../21 ügyiratszámú határozatával a felszólalást megalapozatlannak találta és a megjelöléstszámon védjegyként lajstromozta. A határozat ellen a kérelmező élt megváltoztatási kérelemmel.

Az elsőfokú bíróság végzésével a hivatali határozatot megváltoztatta és a védjegybejelentést elutasította. Kötelezte az ellenérdekű felet, hogy a kérelmezőnek 15 nap alatt fizessen meg 318.000 forint Hivatal előtt és 264.500 forint bíróság előtt felmerült eljárási költséget. Döntését a védjegyekről és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 4. § (1) bekezdés b) pontjára alapította.

A törvényszék rámutatott, hogy az ábrából és szóelemből álló kombinált megjelölésekben az utóbbiak tekinthetők dominánsnak, mivel a fogyasztók a szóval azonosítják az árujelzőt, annak kimondásával kéri, keresik az árut az üzletekben. Emellett adott esetben az ábrák sem olyan karakteresek, hogy az összbenyomást meghatározhatnák. A védjegyben található nonfiguratív elemet, illetve a megjelölésben szereplő hullám motívumot egyaránt díszítő elemként érzékelik a fogyasztók. Indokolása szerint az a körülmény, hogy a megjelölések meghatározó szóeleme esetleg leíró jellegű nem érinti a belső dominanciaviszonyok megítélését, mert ha igaz is, hogy az

„AERECO” levegőre utaló első két szótagja az árujegyzékben írt légtechnikai eszközök tekintetében leíró, ez nem változtat azon, hogy az átlagos fogyasztó ezzel a szóval azonosítja az ellentartott védjegyet. Utalva a joggyakorlatra kifejtette, hogy a domináns szóelemek megkülönböztető képessége nem vonható kétségbe, így az összetéveszthetőséget elsősorban az „ARECO” és az „AERO Plus” szavak összevetésével vizsgálta. Megállapította, hogy a szóelemek írásképekben közepes, hangzásukban nagyobb mértékben hasonlóak, ennek oka a szavak „AER” elejében és „-O” végében mutatkozó azonosság, amit nem érint a védjegyekben valamiféle többlet jelzésére szokásosan alkalmazott „Plus” kifejezés. A vizuális hasonlóságot fokozza az ábrás és szóelemek egymást követő, azonos sorrendű elhelyezése és méreteinek összeigazítása, mely összességében a két megjelölést lényegében azonos koncepciójává teszi. Az „AER(O)-” (levegő) kifejezés használata nem csak vizuális, fonetikai, de konceptuális alapú hasonlóságot is eredményez.

További összetéveszthetőséget erősítő tényezőként értékelte az elsőfokú bíróság az áruhasonlóság magas fokát és a piaci szektor specialitását. Egyetértett a Hivatallal abban, hogy a tömítő és szigetelőanyagok, tömítőszalagok és rugalmas csövek annak ellenére hasonlóak az ellentartott védjegy árujegyzékébe sorolt szellőztető berendezések és készülékek; légszűrő és légkondicionáló berendezések; légelszívók; légáramlás-szabályozók árukhoz, hogy utóbbiak más áruosztályban szerepelnek. Az érintett áruk ugyanis egyaránt a lég-, illetve szigetelőtechnikához kapcsolódnak, tehát ugyanazon szűk piachoz tartoznak, funkciójukat, rendeltetésüket és értékesítési csatornáikat tekintve nagyfokú hasonlóságot mutatnak. Annak pedig nincs jelentősége, hogy a felek a valóságban milyen jellegű termékeket forgalmaznak. Mindezen körülményeket együttesen értékelve a törvényszék a védjegyet és a megjelölést összetéveszthetőnek találta, ezért a Vt. 91. § (1) bekezdése alapján a hivatali határozatot megváltoztatta és a védjegybejelentést elutasította.

A döntés ellen az ellenérdekű fél fellebbezett, ebben a végzés megváltoztatását és kérelmező megváltoztatási kérelmének az elutasítását kérte.

Nyomatékosította, hogy a védjegyeztetés ténye is arra utal, hogy a kérelmező maga is a szó- és ábra együttesét tekintette védendőnek, megkülönböztetésre alkalmas jelzésnek. Sérelmezte, hogy az eljáró bíróság kizárólag a szavak összevetésével foglalkozott, mivel az ábrát lényegtelennek tartotta. Álláspontja szerint az egyes ábrás védjegyeknek nem csak a dominánsnak tartott elemekben kell különbözniük, hanem ennek alapja lehet a teljes ábra összbemutatója. Érvei szerint teljes mértékben eltérő a két ábra szín- és formavilága, míg a védjegy sötét tónusú feketét és kékkel használ, ezek dominánsak benne, addig a megjelölés légies, a levegőt szimbolizáló nonfiguratív ábra és a szöveg kizárólag kontúrokból áll. Önmagában az is könnyen megkülönböztethetővé teszi az árujelzőket, hogy a védjegyben a fekete-kék a hangsúlyos, viszont a megjelölésben a fehér az uralkodó szín. Az ellenérdekű fél hangsúlyozta, hogy az elbírálásnál a lajstromba bejegyzett ábra az irányadó. Fenntartotta, hogy a levegőt jelölő „AER” szótag önmagában nem bír megkülönböztető képességgel. Kiemelte, hogy a magyar nyelv szabálya szerint az első szótag a hangsúlyos, így ha az összetéveszthetőség vizsgálatát kizárólag a szavak első szótagjára korlátoznánk, úgy a jogosultak olyan szóelemekre szerezhetnének kizárólagos jogot, amiket valójában nem lehet monopolizálni. Utalva az Alaptörvény 28. cikkére megjegyezte, hogy nem lehet sem a jogszabály, sem a bíróságok célja, hogy egy megkülönböztető képességgel nem rendelkező hétköznapi szó védjegyként való használatára kizárólagosságot biztosítsanak egy vállalkozásnak. Példaként a több sör márka nevében is előforduló „ászok” szót hozta fel. Előadta, hogy a döntés elzárja az EU-s piacon történő termékértékesítéstől azokat a gyártókat, amelyek termékének megnevezésében szerepel az „AER” szó és ez a mennyiségi korlátozásokkal azonos tekintet alá eső intézkedésnek minősül, így sérti az uniós jogot. Ezért indítványozta, hogy a bíróság kezdeményezzen az Európai Unió Bírósága előtt előzetes döntéshozatali eljárást annak megválaszolására, hogy ellentétes-e az uniós joggal az olyan

nemzeti szabályozás, amely egy megkülönböztető képességgel nem rendelkező szó védjegyként történő használatára egy vállalkozást kizárólagosan jogosít.

A kérelmező észrevétele az elsőfokú döntés helybenhagyására irányult, annak helyes indokai alapján.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást kellően feltárta, abból az anyagi és eljárási jogszabályok megfelelő, a bírósági gyakorlatot is tükröző alkalmazásával jutott arra a helyes megállapításra, hogy a tárgyi védjegybejelentés a felhívott korábbi jogra tekintettel a Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontjába ütközik, ezért nem részesíthető védjegyoltalomban. Döntésével és indokaival a másodfokú bíróság egyetértett, kizárólag a fellebbezésben írtakra tekintettel az alábbiakat fejti ki.

A Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontja értelmében nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, amelyet a fogyasztók összetéveszthetnek a korábbi védjeggyel a megjelölés és a védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt.

A védjegy és az ellentartott megjelölés összetéveszthetőségét döntően a vásárlókra gyakorolt összbemérés alapján kell vizsgálni és esetenként kell elbírálni, hogy a többféle elem közül melyik az, ami domináns módon jeleníti meg a védjegyet a kellően tájékozott és körültekintően figyelmes átlagos fogyasztók körében, akiknek csak ritkán nyílik arra lehetősége, hogy az egyes megjelölésekkel azonos helyen és időben találkozzanak, ezért csupán az emlékezetükben élő, jobbra elmosódott képekre támaszkodhatnak. Az összbemérést komplexen kell értékelni, ki kell térni a vizuális, fonetikai és konceptuális vonatkozásokra. Az elsőfokú bíróság a joggyakorlatnak mindenben megfelelően járt el a szemben álló árujelzők értékelése során, azokat a maguk teljességében vizsgálta és vetette egybe.

Helyesen mutatott rá, hogy az ábrával, színnel és egyéb grafikai elemekkel kombinált megjelöléseknél általában a szóelem minősül meghatározónak, mert a fogyasztók az áruk megnevezésére alkalmas szóelemekkel azonosítják az egyes márkákat, míg az ábrás elemek leggyakrabban nem segítik a vásárlót a döntésben. Nem kizárt ugyan, hogy a védjegynek lehetnek olyan más elemei, amelyek a szóelem mellett vagy attól függetlenül döntő módon befolyásolják a fogyasztóknak a termék azonosításával kapcsolatos képzeletét (BH2001.166.), de a jelen esetben mindkét megjelölésnek a szóelem a domináns eleme. A figyelem felkeltésére nem alkalmasak az ábrák, sem a formájuk, sem a színük nem határozzák meg az összképet, csak díszítő, kiegészítő funkcióval bírnak. A törvényszék megfelelően kitért a domináns szóelemek hasonlóságára, ami a kezdő „AER” és az utolsó „O” betűk egyezése miatt vizuális és fonetikai alapon egyaránt hasonlatossághoz vezet és ezt tovább erősíti a magyar nyelv elől hangsúlyos kiejtési szabálya is. Azzal is egyetértett az ítéletábra, hogy fenn áll a konceptuális hasonlóság is, tekintettel arra, hogy egyező az ábrás és a szóelemek egymáshoz való pozicionálása, mivel az egyébként jellegzetesnek nem tekinthető ábra mindkét esetben a domináns szóelem előtt helyezkedik el. A fellebbezésnek az „ászok” szóval kapcsolatos érvelése sem vezetett eredményre, a védjegy bejelentési ügyekben analógia nem alkalmazható. Egyetértett a másodfokú bíróság a kérelmező fellebbezési ellenkérelmében kifejtettekkel, miszerint az elsőfokú bíróság döntése nem jelenti azt, hogy az „AER” szó használata tiltott, de annak használatára a védjegytől eltérő, az összetéveszthetőséget biztonsággal kizáró módon kerülhet sor. Az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére vonatkozó indítványt pedig a másodfokú bíróság nem tudta értelmezni. Az elsőfokú bíróság a

védjegybejelentést elutasította, ekként nem keletkezett olyan nemzeti védjegy, ami kihathatna az uniós piacra, gyártásra vagy áruforgalomra. Így nem merül fel annak az elméleti lehetősége sem, hogy az elsőfokú bíróság elzárja az EU-s piacon történő termékértékesítéstől azokat a gyártókat, amelyek hasonló termékének megnevezésében szerepel az „AER” szó.

Mindent egybevetve a másodfokú bíróság meglátása szerint több a megjelölések között kimutatható azonosság, mint az eltérés, ami tekintettel az árujegyzékekben szereplő, jellemzően a lég-, illetve szigetelésteknikához kapcsolódó áruk nagy fokú hasonlóságára is reálissá teszik a megjelölés és a védjegy fogyasztói összetévesztését, ezért a védjegybejelentés elutasításának volt helye.

Ezért a Fővárosi Ítéltábla a Vt. 79. és a Pp. 259. §-ain keresztül irányadó Pp. 253. § (2) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság - érdemben és indokaiban helyes - végzését helybenhagyta.

A sikertelen fellebbezés folytán a Vt. 86. § (1) bekezdése és a Pp. 239. §-a alapján alkalmazott Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében az ellenérdekű fél köteles megfizetni a kérelmezőnek a másodfokú eljárással felmerült költségét, ami a képviselőt ellátó ügyvéd 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja és 4/A. § (1) bekezdése szerint megállapított munkadíját tartalmazza. A kérelmező 25.000 Ft/óra díjról csatolt megállapodást és a másodfokú bíróság a felszámított 4 munkaórát az elvégzett tényleges ügyvédi tevékenységben arányban állónak találta, ezért az igényelt 100.000 forintot megítélte.

Budapest, 2017. május 2.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

. Mózsik Tímea s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bíróági ügyintéző